

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Kateřinou Peroutkovou v právní věci

žalobce: **F. H. V. F.**, narozený dne X
bytem X
zastoupený advokátem JUDr. Štěpánem Pastorkem, Ph.D.
sídlem Španělská 770/2, 120 00 Praha 2

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 7. 2025, č. j. CPR-24134-3/ČJ-2025-930310-V248,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou Městskému soudu v Praze domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 7. 2025, č. j. CPR-24134-3/ČJ-2025-930310-V248 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaný podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 4. 7. 2025, č. j. KRPA-115992-48/ČJ-2025-000022-ZSV (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“).

2. Prvostupňovým rozhodnutím bylo žalobci podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 a bod 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) uloženo správní vyhoštění a byla stanovena doba 4 roky, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského království, Norského království a Švýcarské konfederace (dále jen „členské státy EU a smluvní státy“) a jejíž počátek byl stanoven od okamžiku, kdy vycestuje z území Evropské unie a smluvních států, zároveň byla stanovena doba k vycestování z území členských států Evropské unie a smluvních států do země státního občanství žalobce nebo třetí země, kde je žalobce oprávněn pobývat nebo která ho přijme, a to do 20 dnů po nabytí právní moci tohoto rozhodnutí; správní orgán I. stupně dále rozhodl, že podle § 120a zákona o pobytu cizinců se na žalobce nevztahují důvody znemožňující vycestování podle § 179 zákona o pobytu cizinců.

II. Obsah žaloby

3. Žalobce shrnul skutkový stav, do ČR přicestoval v roce 1997 za účelem studia medicíny, dostal stipendium od českého státu, chtěl uniknout z chudoby, diskriminace kvůli vzhledu a problémům s rodiči, měl též problémy s vydáním cestovního pasu, byl mu tehdy vydán za úplatek. Studium na lékařské fakultě nedokončil, následně studoval jiný obor a gastronomii, pracoval jako učitel na střední škole, byl držitelem živnostenského oprávnění. Zejména v oblasti gastronomie má velmi úspěšnou historii, popsal své bohaté aktivity. V minulosti přišel o pobytové oprávnění, rozešel se s přítelkyní, byl na konci sil, nebyl schopen řešit svoje vycestování a pobyt, navíc byl dne 1. 1. 2013 napaden a ošetřen v nemocnici, v roce 2016 pak měl autonehodu, jeho špatný zdravotní stav trval do roku 2018, bojoval i s psychikou, rodina mu odmítla pomoci, následně se zaučil na práci maséra a tuto vykonával, aby si naspořil prostředky na cestu do země původu a na právníka, chtěl se přihlásit na cizineckou policii. Masáže se mu dařily, pomohl mnoha lidem, které navrhl i jako svědky (J. C., J. Z., T. K., J. H.). Našel si přítelkyni V. H., jejich vztah již netrvá, ale jsou přátelé, stejně tak i s její rodinou. Platnost jeho pasu skončila v roce 2021, čelil však zásadním potížím s vystavením nového, ambasáda ve Vídni mu sdělila, že musí přijet osobně na podání, i na vyzvednutí, což nemohl, neboť neměl pobytové oprávnění, navíc neměl rodný list, bylo mu tedy sděleno, že cestovní doklad nelze vydat.
4. V prvním žalobním bodě namítal, že došlo k nepřiměřenému zásahu do soukromého a rodinného života, žalovaný neprovedl řádný test přiměřenosti, nepostupoval dle metodiky ESLP (viz rozsudek NSS č.j. 28 Azs 27/2012-65), nezohlednil vytyčená kritéria, ani relevantní skutkové okolnosti. Poukázal na kritérium *rozsah, ve kterém by byl rodinný život narušen*, v případě žalobce nebyly předmětné skutečnosti posouzeny v jejich souhrnu. Uvedl, že jeho vztah s partnerkou trvá tři a půl roky, přes dva roky spolu bydlí, partnerka zde pobývá za účelem studia, žalobci během řízení pomáhá, o jeho neoprávněném pobytu se dozvěděla až po nějaké době. Partnerka nemá žádnou spojitost

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

se zemí původu žalobce a nelze po ní chtít, aby jej tam následovala, v ČR pobývá oprávněně a má právo na ochranu svého soukromého a rodinného života. Nehraje roli, že nejsou manželé, čl. 8 Úmluvy chrání i dlouholeté vztahy.

5. Žalovaný vůbec nezohlednil kritérium *rozsah vazeb na stát, který hodlá cizince vyhostit a pevnost vazeb se zemí destinace*. To je přitom v případě žalobce zásadní, neboť kromě partnerky zde má i přátele, souhrn hlubokých pout relevantní je. Žalobce má v ČR velmi silné kulturní pouto, prožil zde 28 let, většinu svého dospělého života. Žalovaný chybně uvedl, že žalobce přicestoval ve 29 letech, avšak přicestoval v 19 letech. Má zde veškeré společenské zázemí a pevné komunitní vazby, čestná prohlášení pocházejí od osob, se kterými má mnohaleté vztahy, jde o hluboké vazby, tyto osoby jej často vnímají jako rodinného příslušníka, svědčí o pevném zázemí žalobce v České republice. Oproti tomu v Bolívii žalobce žádné vazby nemá, dlouhá léta tam nežil, jeho rodinné vztahy jsou od dětství komplikované a s podporou rodiny nemůže počítat. Vyhoštění by tak bylo opravdu zásadním dopadem do života žalobce, v zemi původu by musel začít od nuly, jeho situaci lze srovnat s případem, kdy by se do České republiky přesunul jako nezletilý. To ESLP připouští pouze výjimečně.
6. Ke kritériu *imigrační historie a délka jeho pobytu na území* uvedl, že jde sice o závažné porušení migrační legislativy. Žalovaný však nevzal v potaz, že žalobce pobýval v ČR po 19 let oprávněně, do české společnosti se integroval a přinášel jí užitek. Do ČR nepřicestoval s úmyslem pobývat zde neoprávněně či jednat protiprávně.
7. K tomu, zda dotčené osoby věděly o nelegálním pobytu žalobce, uvedl, že žalovaný tento faktor posuzoval pouze izolovaně. Místo toho měl uplatnit kumulativní přístup a měl vzít v úvahu též další osobní (přátelské) vazby žalobce. Zájem žalobce na ochraně jeho soukromého a rodinného života převažuje nad zájmem státu.
8. Ke kritériu *povaha a závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizincem* uvedl, že žalovaný nevzal v potaz všechny skutečnosti, subjektivní stránka je podstatná, pokud se týká některého z kritérií přiměřenosti.
9. Namítal, že do situace neoprávněného pobytu se dostal kvůli závažným zdravotním problémům a potížím v osobním životě, o své situaci dlouho nevěděl kvůli problémům s doručováním, následně nabyl přesvědčení, že jeho situace je neřešitelná. To ilustruje, že u počátku jeho neoprávněného pobytu nestála vypočítavost či úmysl jednat v rozporu s veřejným zájmem. Dále, cestovní doklad si nemohl opatřit proto, že zastupitelský úřad mu neposkytl součinnost, v roce 2015 mu ZÚ v Madridu cestovní doklad vydal jen proto, že mu sestra v Bolívii za úplatek opatřila rodný list. V roce 2021 mu rodina odmítla pomoci a on nabyl dojmu, že jeho situace je neřešitelná. Přístup zastupitelského úřadu se může lišit podle toho, zda požadavek přichází od jednotlivce nebo v rámci justiční spolupráce. Bolívie se dle indexu Transparency International nachází na 133. místě v Indexu vnímání korupce. Rovněž argumentoval tím, že se po překonání životní krize zaměřil na pomoc druhým, a to poskytováním zdravotních masáží, což svědčí o jeho snaze být prospěšný. Tato činnost je provází již mnoho let, získal tak mnoho přátel, z nichž mnoha z nich pomáhal bezplatně (viz čestná prohlášení). To vše svědčí o tom, že jeho protiprávní jednání bylo ojedinělým excesem a pokud by mu byl v budoucnu umožněn pobyt, nepředstavoval by ohrožení zájmu společnosti. Naproti tomu, uložení vyhoštění na čtyři roky má pouze sankční účinek vůči žalobci.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

10. Ve druhém žalobním bodě rozporoval dobu čtyř let, po kterou nelze žalobci umožnit vstup, tato doba vybočuje ze správní praxe a porušuje zásadu legitimního očekávání. Doba tří a více let se ukládá ve výjimečných případech, kdy cizinci dlouhodobě a závažně porušovali právní předpisy, zpravidla v kombinaci neoprávněného pobytu a trestné činnosti. Poukázal např. na rozsudky zdejšího soudu č.j. 4 A 9/2024-29 a č.j. 4 A 21/2024-60, kde šlo o závažnější jednání a byla stanovena doba tří let. Není důvod, aby žalobci bylo uloženo přísnější opatření, jde o porušení principu předvídatelnosti.
11. Ve třetím žalobním bodě poukazoval na to, že žalobci nebyla zajištěna náležitá procesní práva, žalovaný se nevypořádal s rozpory mezi obsahem protokolu o výsledku a tvrzeními žalobce. Tyto rozpory se netýkají obecné znalosti českého jazyka, ale odpovědí, které žalobce označil za nesprávné a vzniklé v důsledku nepochopení v psychicky náročné situaci. Žalobce nenamítá jazykovou neznalost, ale okolnosti výsledku, žalobce byl v silném stresu, měl snahu výsledek co nejrychleji ukončit, což vedlo k přehlédnutí nesprávných formulací a ke vnucenému souhlasu vzdát se práva na přítomnost tlumočníka i právního zástupce. Některé skutečnosti v protokolu neodpovídají realitě (např. úmysl stěhovat se do Mexika, existence bratra žalobce, absence vazeb v ČR). Správní orgán měl k odstranění pochybností vést opakovaný výsledek.
12. Navrhl, aby soud zrušil napadené i prvostupňové rozhodnutí a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

13. Žalovaný uvedl, že žalobce byl rozhodnutím správního orgánu I. stupně ze dne 9. 5. 2025 zajištěn za účelem správního vyhoštění, a to na 90 dnů ode dne omezení osobní svobody. Žaloba proti tomuto rozhodnutí byla rozsudkem zdejšího soudu ze dne 12. 5. 2025 č.j. 21 A 19/2025 zamítnuta. Rozhodnutím správního orgánu I. stupně ze dne 4. 7. 2025 byla doba zajištění prodloužena o 30 dnů. Velvyslanectví Bolivijské republiky ve Vídni ověřilo totožnost žalobce a dne 25. 5. 2025 vydalo cestovní doklad. Dne 2. 6. 2025 žalobce podal žádost o propuštění ze zajištění, ta však byla zamítnuta dne 4. 6. 2025, Krajský soud v Ostravě žalobu proti tomuto rozhodnutí dne 14. 7. 2025 zamítl (20 A 7/2025), žalobce podal kasační stížnost (sp. zn. 6 Azs 106/2025-13).
14. Žalobní body jsou totožné s odvolacími námitkami, proto plně odkázal na napadené rozhodnutí, kde se s těmito námitkami vypořádal. Navrhl, aby soud žalobu zamítl.

IV. Obsah správního spisu

15. Ze správního spisu soud zjistil, že dne 9. 4. 2025 byl při pobytové kontrole ztotožněn žalobce, předložil neplatný cestovní pas, vzniklo podezření, že na území pobývá neoprávněně.
16. Dne 9. 4. 2025 bylo se žalobcem zahájeno správní řízení ve věci správního vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 a 4 zákona o pobytu cizinců.
17. Žalobce při svém výsledku dne 9. 4. 2025 uvedl, že tlumočníka nežadá, česky rozumí slovem i písmem, přítomnost právního zástupce nežadá a nechce, je zdravý, v pořádku a schopen výsledku, je státním příslušníkem Bolívie, naposledy do ČR přicestoval v roce 2007, byl na dovolené v Mexiku se členy jeho rodiny, ví o svém neplatném cestovním dokladu (platnost skončila v roce 2021), chtěl si udělat nový, ale dle ambasády není v kolumbijských evidencích. Je svobodný a bezdětný, bydlí v X se svou přítelkyní, která Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

je z Ruska, jsou spolu asi dva roky, svatbu ani děti neplánují, v budoucnu chtějí žít v Mexiku, adresu pobytu žalobce nikde nehlásil, v nájemní smlouvě uveden není. Ví, že je tady neoprávněně, na území ČR ani EU nikoho nemá, v Bolívii má rodiče, je s nimi v kontaktu, sestra cestuje mezi Bolívií a Argentinou, bratr žije v USA, žalobce je s nimi neustále v kontaktu. Není rodinným příslušníkem občana EU, o nikoho se nestará a nikoho tu neživí, nemá v ČR žádné rodinné, ekonomické, kulturní nebo sociální vazby, ani pohledávky nebo dluhy, aby kvůli nim nemohl odcestovat do Bolívie, spíše by ale chtěl do Mexika. Nemá zde nikoho, kvůli komu by ukončení jeho pobytu bylo nepřiměřené, přítelkyně ví o tom, že je zde žalobce neoprávněně. Peníze nemá, pouze od nevlastního bratra, který mu pomáhá, žalobce pracuje jako masér ve studiu, i když ví, že tady nemůže pracovat, z této činnosti má peníze, nemá zdravotní pojištění, nemá pracovní povolení. Nemá žádnou překážku ve vycestování do Bolívie. V ČR nemá majetek, kdyby musel vycestovat, přítelkyně by za ním přicestovala. V Bolívii mu vůbec nic nehrozí, je to pro něj bezpečná země. Zázemí tam nemá, ale zařídí si ho, případně chce bydlet v Mexiku. Uvedl, že všemu rozuměl včetně jazyka, nic nechtěl dodat, protokol podepsal jako úplný a správný.

18. Přítelkyně žalobce jako svědkyně dne 23. 4. 2025 vypověděla, že je státní příslušnicí Ruska, má povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia, s přítelem se seznámili koncem února 2022, bydlí spolu více než dva roky, chtějí tu zůstat, založit rodinu a pracovat, tráví spolu volný čas a sportují, podílejí se na financích za bydlení. Kdyby přítel musel vycestovat, doufala by, že se brzy vrátí, pomáhá jí se studiem a sblížili se.
19. Rozhodnutím ze dne 9. 4. 2025 byl žalobce zajištěn za účelem správního vyhoštění.
20. Dle závazného stanoviska Ministerstva vnitra ČR, odbor azylové a migrační politiky ze dne 30. 4. 2025 je vycestování žalobce do Mnohonárodního státu Bolívie možné.
21. Žalobce se dne 13. 5. 2025 vyjádřil k podkladům pro vydání rozhodnutí, poukazoval na svou pobytovou historii na území ČR, přicestoval v roce 1997, studoval zde medicínu a poté další obory, pracoval v gastronomii, proto se rozhodl v ČR zůstat, v minulosti přišel o pobytové oprávnění, rozešel se s přítelkyní, byl na konci sil, nebyl schopen řešit svoje vycestování, navíc byl dne 1. 1. 2013 napaden a ošetřen v nemocnici, v roce 2016 pak měl autonehodu, jeho špatný zdravotní stav trval do roku 2018, rodina mu odmítla pomoci, následně se zaučil na práci maséra a tuto vykonával, aby si naspořil prostředky na cestu do země původu a na právníka, chtěl se přihlásit na cizineckou policii. Masáže se mu dařily, předložil prohlášení jeho klientů, které navrhl i jako svědky. Našel si přítelkyni V. H., jejich vztah již netrvá, ale jsou přátelé, stejně tak i s její rodinou. Platnost jeho pasu skončila v roce 2021, čelil však zásadním potížím s vystavením nového, ambasáda ve Vídni mu sdělila, že musí přijet osobně na podání, i na vyzvednutí, což nemohl, neboť neměl pobytové oprávnění, navíc neměl rodný list, bylo mu tedy sděleno, že cestovní doklad nelze vydat. Je tedy patrné, že má v ČR dlouhou pobytovou historii a zásadní vazby, dopad správního vyhoštění by byl nepřiměřený z hlediska jeho partnerky a dalších osobních vazeb. Navrhl opakování svého výsledku, kdy mu bylo odepřeno právo na tlumočníka, rovněž mu bylo upřeno právo na právního zástupce, byl rozrušen a jeho odpovědi nejsou zcela přesné, uvedl odchýlné odpovědi od předchozí výpovědi. Přiložil řadu písemností.
22. V prvostupňovém rozhodnutí ze dne 4. 7. 2025 správní orgán I. stupně shledal, že žalobce pobýval v období od 22. 1. 2021 do 9. 4. 2025 na území EU a členských států bez platného

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

cestovního dokladu, ač k tomu nebyl oprávněn, a dále pobýval na území od 12. 11. 2016 do 9. 4. 2025 bez oprávnění k pobytu, ač k tomu nebyl oprávněn. Tím naplnil skutkové podstaty § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 a 4 zákona o pobytu cizinců. Správní orgán I. stupně podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců posoudil, že důsledek tohoto rozhodnutí je přiměřený z hlediska zásahu do soukromého a rodinného života žalobce, což podrobně odůvodnil a vyjádřil se též k námitkám žalobce a k jím navrženým důkazům. Dobu čtyř let, po kterou nelze žalobci umožnit vstup, stanovil s ohledem na závažnost protiprávního jednání, která je dána zejména jeho délkou. V jeho prospěch zohlednil, že po dobu správního řízení se správním orgánem spolupracoval, na druhou stranu je z jeho jednání patrná účelovost, kdy se snaží setrvat na území ČR co nejdéle a pracovat zde bez povolení k zaměstnání, což implikuje nerespektování příslušných právních předpisů. Rozhodnutí je přiměřené závažnosti jeho protiprávního jednání, délce jeho oprávněného a neoprávněného pobytu na území, jeho věku, zdravotnímu stavu, povaze a pevnosti rodinných vztahů, ekonomickým poměrům, vazbám na území ČR i intenzitě vazeb ke státu, jehož je občanem.

23. Žalobce se proti prvostupňovému rozhodnutí odvolal, podal obdobné námitky, jako později v žalobě.
24. V napadeném rozhodnutí ze dne 30. 7. 2025 žalovaný ve shodě s prvostupňovým rozhodnutím došel k závěru, že žalobce svým jednáním naplnil skutkovou podstatu § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 a § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců, v závěrech správního orgánu I. stupně neshledal pochybení. Současně bylo řádně a dostatečným způsobem zjištěno, že nejsou dány důvody pro aplikaci § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Po zhodnocení všech skutečností žalovaný shledal, že doba 4 let, po kterou nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie a smluvních států, je přiměřená a v souladu s rozhodovací praxí. Podrobně se vyjádřil k odvolacím námitkám žalobce.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

25. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů; dále jen „s.ř.s.“), a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu ke dni vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 1 s.ř.s.). Po provedeném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
26. Ve vyjádření před jednáním došlém soudu dne 11. 9. 2025 žalobce znovu zopakoval své některé námitky. Opět zpochybňoval obsah protokolu o výsledku dne 9. 4. 2025, byl mu upřen tlumočnick i právní zástupce, není pravda, že by chtěl žít v Mexiku, nejde o kolumbijské, ale bolívijské evidence, žalobce má přátele, kteří jej finančně podporují, žalobce tehdy řekl, že si děti přeje, při výsledku též uváděl, že má obavy z návratu do Bolívie z politických důvodů. V průběhu výsledku přítelkyně měl policista na ní nevhodné poznámky. Znovu akcentoval své osobní vazby v České republice, které připodobnil ke vztahům rodinným, jde o paní J. Z. a rodinu H. Dále poukázal na J. A. O. J., který je jeho nejlepším přítelem a žije v USA, podpořil jej finančně i lidsky. Snem

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

žalobce je pomáhat lidem, kteří mají málo prostředků. Návrat do Bolívie by znamenal odříznutí od jeho nejbližších osob. K problémům s cestovním pasem uvedl, že jeho sestra nyní přiměla rodiče, aby se dostavili na matriku a prohlásili, že žalobce je jejich syn, což učinili a byl mu dne 30. 4. 2025 vystaven rodný list. Jeho kopii navrhl k důkazu. Uvedl, že se nebrání dobrovolnému návratu, chtěl však mít možnost účastnit se jednání před soudem.

27. K projednání věci soud nařídil ústní jednání, které se konalo dne 12. 9. 2025. Žalovaný se z jednání omluvil. Žalobce setrval na svém stanovisku, měla mu být uložena povinnost opustit území, popř. správní vyhoštění o kratší době trvání. Žalobce osobně poukázal na to, že česky sice umí, nicméně ve stresu preferuje komunikovat španělsky. Uvedl, že vždy chtěl se správním orgánem spolupracovat, včera podepsal souhlas s dobrovolným návratem.
28. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, pobývá-li cizinec na území nebo na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, bez platného cestovního dokladu, ač k tomu není oprávněn.*
29. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, pobývá-li cizinec na území nebo na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.*
30. Podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců *rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.*
31. Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců *při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.*
32. Soud ve shodě se správními orgány shledal, že v projednávané věci žalobce svým jednáním naplnil skutkové podstaty dvou důvodů pro uložení správního vyhoštění. Tím, že ode dne 12. 11. 2016 do 9. 4. 2025 pobýval na území bez oprávnění k pobytu, ač k tomu nebyl oprávněn, naplnil skutkovou podstatu § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců. A dále tím, že od 22. 1. 2021 do 9. 4. 2025 pobýval na území ČR bez platného cestovního dokladu, aniž k tomu byl oprávněn, naplnil skutkovou podstatu §

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců. Žalobce uvedené protiprávní jednání nerozporuje, v žalobě však namítá, že uložení správního vyhoštění a doby, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států EU a smluvních států, v délce 4 let, je nepřiměřené, a to i s ohledem na jeho soukromý a rodinný život.

33. K tomu je třeba uvést, že dle konstantní judikatury správních soudů aplikace ust. § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců nezávisí na správním uvážení správního orgánu; jsou-li podmínky tohoto ustanovení naplněny, správní orgán je povinen správní vyhoštění uložit. V posuzovaném případě není pochyb o tom, že žalobce se vytýkaného jednání dopustil, ve výše specifikované době pobýval na území ČR nelegálně a dále i bez cestovního dokladu, uvedené skutečnosti byly jednoznačně prokázány, správní orgány postupovaly v souladu se zákonem, pokud rozhodly o správním vyhoštění žalobce. Zároveň nebyl dán důvod pro postup dle ust. § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců, a tedy ani pro postup dle ust. § 50a téhož zákona, když žalobce netvrdil takové okolnosti, které by mohly indikovat nepřiměřený zásah do jeho soukromého nebo rodinného života, ani takové okolnosti nebyly správními orgány zjištěny (k tomu viz níže). Opatření dle § 50a zákona o pobytu cizinců lze vydat pouze v případě, kdy by zásah do soukromého a rodinného života osoby byl skutečně mimořádně závažný, např. u rodiče, který má na území ČR nezletilé děti. Takové podmínky však případ žalobce nesplňuje. Správní orgány tudíž nepochybily, pokud přistoupily k uložení správního vyhoštění.
34. Soud se nejprve vyjádří ke třetí žalobní námitce, která se týká vedení výsledku žalobce, neboť tato námitka souvisí s řádným zjištěním skutkového stavu. Z protokolu o výsledku ze dne 9. 4. 2025 vyplývá, že výslech proběhl v denní době (13:25 – 14:05 hodin), žalobci bylo na počátku sděleno poučení, o kterém žalobce uvedl, že mu v plné míře porozuměl, tlumočnicka v řízení nežádá, neboť rozumí českému jazyku jak psanému, tak mluvenému, netrvá na přítomnosti svých právních zástupců nebo zmocněnců, po zdravotní stránce se cítí v pořádku, není pod vlivem léků, alkoholu, apod., k tomu žalobce připojil svůj podpis. Následně byl žalobce v úvodu výsledku znovu dotázán, zda žádá tlumočnicka, k čemuž uvedl, že jej nežádá, neboť česky rozumí slovem i písmem. Dále byl dotázán, zda žádá přítomnost právního zástupce, k čemuž uvedl, že nežádá a nechce. V průběhu výsledku si žalobce na nic nestěžoval. Po ukončení výsledku uvedl, že rozuměl všemu a nic nechce dodávat, nežádá doplnění výpovědi, vše již uvedl, tlumočnicka nepožadoval, neboť rozuměl jazyku, v němž je řízení vedeno, protokol jako správný a úplný podepsal. Teprve po převzetí právního zastoupení žalobce prostřednictvím zástupce začal uplatňovat námitky proti vedení výsledku (ve vyjádření se k podkladům a v odvolání).
35. Soud k tomu konstatuje, že námitky nepovažuje za důvodné, výslech byl veden řádně a s respektem ke všem procesním právům žalobce. Byl opakovaně dotazován, zda žádá přítomnost tlumočnicka, toto opakovaně odmítl a potvrdil, že s jazykem nemá žádné problémy. Z ničeho nevyplývá, že by jej správní orgán z hlediska požadavku na tlumočnicka (či právního zástupce) jakkoli ovlivňoval či jej dokonce k něčemu nutil, žalobce k tomu žádné důkazy nenavrl. V žalobě ostatně nepopírá, že z hlediska jazykového žádné problémy neměl. Namítá, že byl v silném stresu a přehlédl nesprávné formulace. Ani tuto námitku však ničím neprokázal, naopak při výsledku uváděl, že cítí zdrav a v pořádku, neuplatnil žádných námitek ani při výsledku, ani po jeho ukončení, nic nechtěl opravit či doplnit. Danou námitku tak soud považuje za neopodstatněnou a účelovou. Pokud jde o Mexiko, soud pouze poznamenává, že dle protokolu žalobce

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

dokonce třikrát zmínil, že je pro něj možnost žít v Mexiku; nicméně pro rozhodování žalovaného to nebylo klíčovou otázkou. Správní orgán I. stupně i žalovaný se s námitkou nesprávnosti protokolu rovněž vypořádaly, poukázaly rovněž na to, že žalobce absolvoval jazykovou přípravu pro studium na vysoké škole, zkoušku z češtiny pro cizince složil na výbornou, poté ještě 24 let v ČR pobýval. Soud na toto vypořádání dané námitky rovněž odkazuje. Dále soud uvádí, že správní orgány se i s dalšími tvrzeními žalobce, kterými popíral svá tvrzení u výsledku (např. ohledně přátelských vazeb v ČR, přání žít v České republice, komplikované vztahy s rodiči), rovněž vypořádaly. Poznámka o kolumbijských evidencích je zjevnou neprávostí, když bylo evidentní, že žalobce pochází z Bolívie. K porušení procesních práv žalobce tak nedošlo.

36. Teprve ve vyjádření ze dne 11. 9. 2025 žalobce namítal, že při výsledku uvedl, že má obavy z návratu do Bolívie, protože by byla omezována jeho práva, má obavy z návratu do Bolívie z důvodu politické situace. K tomu soud uvádí, že tato námitka je zcela nová, jde o novou samostatnou a zásadní argumentaci, která nebyla uvedena v žalobě, soud ji považuje za opožděnou, neboť žalobní body lze uvádět pouze ve lhůtě pro podání žaloby (§ 71 odst. 2 s.ř.s.). Soud se tak touto námitkou již nezabýval. Pouze nad rámec soud odkazuje na výše uvedené, kde se vyjádřil k námitkám proti vedení výsledku.
37. Stejně tak námitka ohledně nevhodných poznámek při výsledku přítelkyně je opožděná a soud se jí proto nezabýval.
38. K prvnímu žalobnímu bodu ohledně nepřiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života uvádí soud následující.
39. Otázkou přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života vyhošťovaného cizince se Nejvyšší správní soud zabýval opakovaně v řadě svých rozhodnutí, např. v rozsudku ze dne 22. 7. 2016, č. j. 5 Azs 39/2015-32 potvrdil, že překážkou správního vyhoštění je pouze zásah nepřiměřený, přičemž tuto přiměřenost je třeba posuzovat dle kritérií vyplývajících rovněž z judikatury Evropského soudu pro lidská práva vztahující se k čl. 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. *„Tato judikatura zohledňuje zejména: (1) rozsah, v jakém by byl rodinný nebo soukromý život narušen, (2) délku pobytu cizince ve smluvním státě, který hodlá cizince vyhostit, (3) rozsah sociálních a kulturních vazeb na tento stát, (4) existenci nepřekonatelné překážky k rodinnému či soukromému životu v zemi původu, např. nemožnost rodinného příslušníka následovat cizince do země jeho původu, (5) „imigrační historii“ cizince, tedy porušení pravidel cizineckého práva v minulosti, (6) povahu a závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizincem (viz např. rozsudek velkého senátu ESLP ze dne 18. 10. 2006, Ünner proti Nizozemsku, stížnost č. 46410/99, body 57-58, a rozsudky ESLP ze dne 31. 1. 2006, Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku, stížnost č. 50435/99, bod 39, či ze dne 28. 6. 2011, Nunez proti Norsku, stížnost č. 55597/09, bod 70). Všechna uvedená kritéria je třeba posoudit ve vzájemné souvislosti a porovnat zájmy jednotlivce na pobytu v dané zemi s opačnými zájmy státu. Právo vyplývající z čl. 8 Úmluvy totiž není absolutní a je zde prostor pro vyvažování protichůdných zájmů cizince a státu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 3. 2013, č. j. 8 As 118/2012 - 45, www.nssoud.cz). Je tedy v první řadě na správních orgánech, aby při svém rozhodování usilovaly o nalezení spravedlivé rovnováhy mezi zájmy stěžovatele a zájmy společnosti. (...) Rozhodnutí o správním vyhoštění cizince představuje vždy zásah do soukromého a rodinného života vyhošťovaného cizince a jeho blízkých. Článek 8 Úmluvy ani judikatura ESLP přitom smluvním stranám neukládají všeobecný závazek respektovat volbu osob, které nejsou jejich státními příslušníky, ohledně*

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

země jejich společného pobytu a povinnost umožnit jim přenést si svůj rodinný život na území daného státu (...) Nelze tedy bagatelizovat ani zájmy státu, neboť respektování pravidel zákona o pobytu cizinců je nezbytné pro řádné fungování imigračního systému. Pokud by vybudování rodinného zázemí v průběhu nelegálního pobytu mělo mít bez dalšího vždy za následek nemožnost správního vyhoštění, pozbyla by imigrační legislativa z velké části na své účinnosti.“ Žalovaný na tato kritéria poukázal v napadeném rozhodnutí, kdy uvedl rozsudek NSS ze dne 4. 2. 2013 č.j. 28 Azs 27/2012-65, jehož správné číslo jednací je však 8 Azs 27/2012-65, nicméně jde o pouhý překlep. Daný rozsudek odkazuje na shodná kritéria, která vymezil ESLP.

40. Nelze souhlasit s argumentací žalobce, dle které žalovaný posoudil jednotlivé skutečnosti týkající se soukromého a rodinného života žalobce pouze izolovaně a nikoli na kumulativním základě a neprovedl test proporcionality.
41. Správní orgány totiž posoudily všechny zjištěné okolnosti daného případu, a to jak individuálně, tak ve vzájemných souvislostech, vyšly z kritérií stanovených v § 174a zákona o pobytu cizinců i ve shora uvedené judikatuře NSS a ESLP.
42. Žalobce zejména namítal, že taktéž jeho partnerský vztah je pod ochranou čl. 8 Úmluvy. Soud tento názor nesdílí a žalovaný se s touto otázkou vypořádal dostatečně.
43. Jak vyplývá z výše citované judikatury, při zkoumání přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života se poměřuje proti sobě stojící zájem jednotlivce na setrvání na území a zájem společnosti na dodržování právních předpisů. Ani z mezinárodních závazků, ani z národní právní úpravy totiž nevyplývá absolutní právo cizince na setrvání na území, pokud je zasaženo do jeho soukromého a rodinného života; takový zásah však nemůže být nepřiměřený chráněnému zájmu.
44. V daném případě soud ve shodě se správními orgány považuje za podstatné, že žalobce již od roku 2016 neměl oprávnění k pobytu v České republice, svůj vztah s přítelkyní (kterou poznal v roce 2022) v ČR navázal a rozvíjel v situaci svého neoprávněného pobytu. Při výsleších oba shodně uvedli, že i přítelkyně od počátku věděla, že žalobce se na území nachází neoprávněně. Muselo jim tedy být oběma zřejmé, že žalobce bude muset vycestovat a nejprve získat řádný pobytový titul v České republice. Žalobce takto však nepostupoval, svůj neoprávněný pobyt nijak neřešil, místo toho zde setrval řadu let neoprávněně a bez platného cestovního dokladu a nyní argumentuje nepřiměřeností zásahu do soukromého a rodinného života. Takový postup však nelze aprobovat. Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu se o nepřiměřený zásah nebude jednat v případě, že cizinec svůj soukromý život budoval za situace, kdy pobýval na území České republiky bez platného oprávnění k pobytu a kdy věděl, že jeho pobyt na území České republiky je značně nejistý; takové okolnosti legitimizují eventuální zásah do soukromého života cizince, jak potvrzují rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 5. 2017, č. j. 1 Azs 86/2017-28 a ze dne 23. 11. 2016, č. j. 2 Azs 231/2016-29, resp. k závěru o tom, že je zásah do soukromého a rodinného života cizince za těchto okolností nepřiměřený, lze dospět zcela výjimečně. Nejvyšší správní soud tuto problematiku shrnul v právní větě k rozsudku ze dne 28. 2. 2014, č. j. 5 As 102/2013-31: „*Pokud cizinec založil svůj rodinný život v České republice s vědomím, že jeho pobyt na území ČR je od počátku neoprávněný, bude rozhodnutí o jeho správním vyhoštění představovat nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života ve smyslu § 119a odst. 2 a § 174a zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských*

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

práv a základních svobod pouze výjimečně, což však nevylučuje, že takové mimořádné okolnosti mohou v konkrétní věci nastat.“

45. V případě žalobce však žádné takové mimořádné okolnosti nejsou dány. Žalobce s přítelkyní sdílí společnou domácnost asi dva roky, jejich vztah trvá tři roky, přítelkyně je ruskou státní příslušnicí, nejsou manželé, nemají děti (jejich přání do budoucna je v tomto směru z hlediska předmětu řízení okrajové), ani společný majetek, nejsou na sobě nijak závislí, oba jsou dospělí, svéprávní, netvrdili žádná zdravotní omezení, přítelkyně v ČR studuje. Za takových okolností se stěží může jednat o mimořádný případ. Nejde o dlouholetý vztah, který by byl obdobný vztahu manželskému. Skutečnost, že přítelkyně v ČR disponuje povolením k pobytu, daný vztah pod ochranu čl. 8 Úmluvy nekvalifikuje. Přítelkyni žalobce správní orgán nenutí, aby žalobce následovala do země původu, jde pouze o možnost, která není objektivně vyloučena. Pokud si budou přát se žalobcem rozvíjet rodinný život, mohou tak činit i v jiné zemi, kde žalobce získá pobytové oprávnění. Případně, mohou vzájemné vztahy udržovat i po dobu, kdy žalobci nebude umožněn vstup na území ČR a EU, a to prostřednictvím komunikačních prostředků na dálku nebo se mohou setkávat v jiném státě. Z tohoto pohledu napadené rozhodnutí není v rozporu s čl. 8 Úmluvy.
46. Další námitka žalobce směřovala k jeho dalším osobním vazbám na území České republiky. Žalobce k žalobě přiložil řadu listin, které se týkaly jeho vzdělání a pracovních aktivit v České republice, dále též čestná prohlášení jeho přátel a klientů (H., J. Z., T. K., a další). Soud tyto listiny neprováděl k důkazu, neboť žalobce všechny tyto listiny již předložil ve správním řízení, jsou součástí správního spisu, jehož obsah není třeba v soudním řízení správním dokazovat. Soud k těmto přátelským vazbám konstatuje, že dle uvedených čestných prohlášení žalobce všechny tyto vztahy navázal až v době svého neoprávněného pobytu, platí tedy stejná úvaha, jaká je uvedena výše ohledně vztahu s přítelkyní. Takové vztahy nelze považovat za vztahy chráněné čl. 8 Úmluvy. Navíc jde o vazby povahy přátelské, nikoli rodinné, což nemůže změnit ani prohlášení jedné z osob, že žalobce vnímá jako syna. Správní orgány správně odůvodnily, že takové vazby nemohou být překážkou pro uložení správního vyhoštění. Je přirozené, že žalobce za dobu svého dlouhého pobytu takové vazby v ČR navázal, ale ani při jejich mnohosti se nejedná o faktor dostatečně intenzivní. Rovněž zde platí, že žalobce může po dobu, kdy mu nebude umožněn vstup, tyto vztahy udržovat i na dálku či formou setkávání v jiných státech. S ohledem na to soud neprováděl k důkazu ani svědecké výpovědi jeho přátel či klientů J. C., J. Z., T. K. a J. H., neboť v řízení byla doložena jejich čestná prohlášení a dále soud dle § 75 odst. 1 s.ř.s. vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.
47. Žalobce dále namítal, že v České republice má velmi pevné vazby, prožil zde většinu dospělého života, oproti tomu v Bolívii již žádné vazby nemá a jeho rodinné vztahy jsou komplikované. V této souvislosti je třeba poznamenat, že žalovaný na poslední straně napadeného rozhodnutí uvedl, že žalobce se do ČR odstěhoval ve 29 letech, což je zjevně překlep, neboť žalovaný vycházel z toho, že žalobce přicestoval do ČR v roce 1997, tedy v 19 letech, a v roce 1998/1999 absolvoval jazykovou přípravu. Správní orgány zvážily velmi dlouhou dobu, po kterou žalobce pobýval v ČR, nicméně shledaly, že žalobce je dospělý, svéprávní a soběstačný, schopný se o sebe postarat, v ČR o nikoho nepečuje ani není v péči jiné osoby, rodinné vazby zde nemá, nevlastní v ČR žádný majetek. Do ČR se přestěhoval již jako dospělý, neznal kulturu, ani jazyk, přesto se zde dokázal etablovat,

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

není tak důvod se domnívat, že by se ve svých 46 letech nemohl vrátit do země původu, kde zná jazyk a místní poměry. Žalobce nemá zdravotní potíže, není dosud vysokého věku a v zemi původu mu nic nehrozí. Má tam rodiče, i když později namítal vzájemné komplikované vztahy, je již dospělý a není na rodiče nijak odkázán, v Bolívii má navíc i sestru. Dle závazného stanoviska jeho vycestování do země původu je možné, situace v Bolívii se navíc zlepšila, je nižší procento chudoby i lepší zdravotnictví. Soud se s tímto hodnocením ztotožňuje. Vazby žalobce k zemi původu jsou sice významně oslabeny, nicméně nejsou žádné relevantní překážky v tom, aby se v domovské zemi znovu začlenil do společnosti. Zemi opustil v 19 letech, tedy v dospělém věku, před tím tam žil a studoval, daný případ tak nelze srovnávat se situací, kdy cizinec přicestuje do ČR záhy po narození a zemi původu si vůbec nepamatuje a nemluví tamním jazykem.

48. Žalobce namítal, že do situace neoprávněného pobytu se dostal z důvodu zdravotních potíží, problémů v osobním životě a problémů s doručováním zásilek v posledním pobytovém řízení.
49. K tomu soud ze správního spisu zjistil, že žalobce ve vyjádření k podkladům dne 13. 5. 2025 uvedl, že byl 1. 1. 2013 napaden, k tomu doložil lékařskou zprávu ze dne 1. 1. 2013 ze Všeobecné fakultní nemocnice, kde byl ošetřen po napadení hostem, byl mu doporučen klidový režim, analgetika dle potřeby a límec na krk, dále zprávu ze dne 11. 1. 2013 z FN v Motole, kde přišel na kontrolu kvůli bolesti zad, byla mu doporučena analgetika, svalová relaxace, klidový režim a límec do příštího týdne. Z těchto zpráv tedy dlouhodobý vážný zdravotní stav žalobce nevyplývá, jiné zprávy žalobce ve správním řízení nepředložil. Soud k tomu poznamenává, že se jedná o události z počátku roku 2013, oprávněný pobyt žalobce však trval až do podzimu 2016. V řízení dále tvrdil, že měl autonehodu v roce 2016, hrozilo, že již nebude chodit, jeho špatný zdravotní stav trval až do roku 2018. Ve vyjádření zaslaném soudu dne 11. 9. 2025 k tomu dokonce uvedl, že byl tři roky téměř bez pohybu a hrozilo mu, že skončí na invalidním vozíku – tato tvrzení však ve správním řízení vůbec neuváděl. Soud k těmto tvrzením ohledně nehody v roce 2016 a jejích následků konstatuje, že žalobce je v řízení ničím neprokázal, nebylo tedy opodstatněné, aby jim správní orgány přikládaly zvláštní relevanci. Navíc i ze samotných tvrzení žalobce plyne, že jeho nedobrý zdravotní stav trval do roku 2018, tedy zdaleka nikoli po celou dobu jeho neoprávněného pobytu. Dané tvrzení tudíž nemůže nijak ospravedlnit, že žalobce na území ČR pobýval dlouhá léta bez oprávnění a později i bez platného cestovního dokladu. Obdobně nemohou na závěrech správních orgánů nic změnit námitky, že se tehdy rozešel s přítelkyní a byl subjektivně ve špatné životní situaci. Žalobce mohl nejméně poté, co se jeho situace zlepšila (např. o zdravotním stavu tvrdí, že to bylo v roce 2018) zahájit kroky k vyřešení svého neoprávněného pobytu, zůstal však zcela pasivní po řadu let, až do kontroly policejní hlídkou.
50. K tvrzeným problémům s doručováním v jiném řízení (o povolení k pobytu rodinného příslušníka EU) je třeba uvést, že případné nesrovnalosti v průběhu tohoto jiného řízení nemají žádný vliv na současné řízení o správním vyhoštění, v průběhu řízení žalobci svědčila fikce pobytu, žalobce navíc v žalobě nepopírá, že zamítavé rozhodnutí v daném pobytovém řízení obdržel a poté se dostavil na OAMP. Tím mu oprávněnost jeho pobytu skončila. Jak uvedl, správní orgán I. stupně, žalobce se měl zajímat o stav svého řízení a o to, za jakých podmínek může v České republice pobývat. Jestliže poté

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

neporozuměl, že se má dostavit za účelem vystavení výjezdního příkazu a je povinen vycestovat, nemůže to jít k tíži správního orgánu, ale pouze k tíži pasivního žalobce.

51. Nelze souhlasit s tím, že by žalovaný nezohlednil předchozí období 19 let oprávněného pobytu žalobce. Z prvostupňového rozhodnutí je patrné, že správní orgán tyto okolnosti zohlednil, vyšel z toho, že žalobce v minulosti pobýval na území na základě několika povolení k dlouhodobému pobytu, a to ve formě zaměstnanecké karty a za účelem podnikání, přihlédl i k počátečnímu studiu žalobce i jeho činnosti v gastronomii. Nicméně, dle správního orgánu ani tyto okolnosti nemohly převážet skutečnost, že žalobce pobýval v ČR více než 8 let neoprávněně.
52. K námitce, že se do neoprávněného pobytu nedostal úmyslně, je třeba ve shodě se žalovaným uvést, že otázka zavinění se v případě řízení o správním vyhoštění neposuzuje, nejde o správní trestání. K tomu viz rozsudek NSS ze dne 23. 2. 2012, č.j. 9 As 102/2011-80: „*Tato v zásadě preventivní podstata správního vyhoštění má svůj význam zejména z hlediska zavinění cizince, které není třeba prokazovat a při ukládání správního vyhoštění se vychází z toho, že naplnění určité skutkové podstaty znamená pro stát automaticky nutnost nařídit cizinci, aby opustil území České republiky a zakázat mu pobyt na území České republiky i po určité v rozhodnutí stanovenou dobu v budoucnu.*“ Není tedy rozhodné, zda se žalobce dostal do situace neoprávněného pobytu úmyslně či nikoli, navíc sám v žalobě uvádí, že o této situaci v podstatě od počátku věděl.
53. K jeho tvrzení, že se zaměřil na poskytování zdravotních masáží a pomoc druhým, se zcela adekvátně vyjádřil žalovaný, když uvedl, že se jedná o výdělečnou činnost provozovanou bez oprávnění, ke které žalobce neplatil ani povinné odvody, není tak důvod, proč by taková činnost měla být přičítána ve prospěch žalobce, soud se s takovým hodnocením ztotožňuje. Na tom nic nemění ani to, pokud žalobce příležitostně někomu poskytl tuto činnost bezplatně.
54. Dále žalobce poukazoval na problémy s vystavením cestovního dokladu v roce 2021 na Zastupitelském úřadě Bolívie ve Vídni, mělo mu být sděleno, že tento doklad nelze vydat, měl totiž i problémy s rodným listem. Ze správního spisu soud zjistil, že žalobce tuto námitku rovněž vznesl ve správním řízení ve vyjádření k podkladům, správní orgán I. stupně k tomu v prvostupňovém rozhodnutí uvedl, že dle vyjádření žalobce měl již v době svého prvního vycestování z Bolívie problémy s vystavením cestovního dokladu (protože jej rodiče po narození řádně nepřihlásili) a tento mu byl vystaven pouze za úplatek, v té době již bylo žalobci 19 let a mohl předvídat, že v budoucnu mu to může přinést problémy. Obdobně dle tvrzení žalobce i v roce 2015 nastal problém, neboť nebyl řádně zanesen v evidencích Bolívie, rodný list mu tehdy zařídila v Bolívii až jeho sestra, opět za úplatek. Žalobce si měl být vědom toho, že mu toto nestandardní jednání může přinést problémy, navíc Velvyslanectví Bolívijské republiky ve Vídni totožnost žalobce nyní ověřilo a dne 25. 5. 2025 mu vydalo cestovní doklad, správní orgán I. stupně tedy vyslovil pochyby nad tvrzeními žalobce, stejně tak i žalovaný, který uvedl, že osobní převzetí cestovního dokladu je obecně zavedenou praxí.
55. Soud k tomu považuje za podstatné, že žalobce již od počátku svého pobytu v České republice věděl, že je ve svém domovském státě nesprávně evidován, což mu způsobilo problémy s vystavením cestovního pasu, věděl to i v roce 2015, kdy měl problém s vydáním rodného listu a získala ho jen jeho sestra za úplatek. Již tehdy tedy měl možnost tento problém řešit, v roce 2015 mu cestovní doklad byl prodloužen, mohl a

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

měl odcestovat do Bolívie a učinit kroky u příslušných bolivijských úřadů. Mohl a měl předpokládat, že po vypršení platnosti jeho cestovního dokladu v roce 2021 tento problém opět nastane. Tvrzení žalobce o jeho problémech v roce 2021 tak jsou zcela irelevantní, neboť se jim žalobce mohl vyhnout. O řešitelnosti tohoto problému ostatně svědčí i zcela nové tvrzení žalobce, které uplatnil teprve ve vyjádření ze dne 11. 9. 2025 a kde uvedl, že žalobci byl rodný list vydán dne 30. 4. 2025 poté, co se jeho rodiče dostavili z iniciativy jeho sestry na matriku a potvrdili, že žalobce je jejich syn. Je tedy patrné, že jednak žalobce o problému celou dobu věděl a dále, že problém byl řešitelný i bez přítomnosti žalobce. Soud neprováděl k důkazu kopii rodného listu žalobce ze dne 30. 4. 2025, neboť tento dokument existoval již v době správního řízení a žalobce jej měl předložit správnímu orgánu, soud může vycházet pouze ze skutkového stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.). I kdyby však žalobce tento dokument správnímu orgánu předložil, nemohlo by to na jeho závěrech nic změnit, naopak by tato okolnost svědčila v neprospěch žalobce.

56. Soud se tak ztotožňuje s posouzením správních orgánů a neshledal v něm pochybení. Správní orgány se zabývaly všemi podstatnými okolnostmi soukromého a rodinného života žalobce ve smyslu shora uvedeného rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2016, č. j. 5 Azs 39/2015-32, vztahujícímu se k čl. 8 Úmluvy, nejedná se o zásah nepřiměřený.
57. Ve druhém žalobním bodě žalobce zpochybnil dobu čtyř let, po kterou mu nelze umožnit vstup na území EU a smluvních států, považoval ji za excesivní. Ani tuto námitku nepovažuje soud za důvodnou.
58. K hodnocení přiměřenosti délky doby, po kterou nelze umožnit vstup na území členských států EU a smluvních států, je třeba konstatovat, že je na uvážení správního orgánu, jak dlouhou dobu, s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem případu, pro správní vyhoštění v rámci zákonného rozpětí stanoví. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 7. 12. 2016, č. j. 10 Azs 181/2016-41, uvedl, že: *„Otázka stanovení doby, po kterou není umožněn cizinci vstup na území, je plně v diskreční pravomoci správního orgánu. Závisí-li rozhodnutí správního orgánu na správním uvážení, soudy ve správním soudnictví přezkoumávají pouze to, zda správní orgán při svém rozhodování nepřekročil meze správního uvážení, tj. „samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem.“* Úkolem soudu tedy není nahradit správní orgán v jeho kompetenci ani nahradit správní uvážení uvážením soudním (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 A 139/2002-46).
59. Soud shledal, že správní orgány při úvaze o délce doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států EU a smluvních států, objektivně zohlednily všechny relevantní okolnosti svědčící v jeho prospěch i neprospěch, a to na základě kritérií stanovených v ust. § 174a zákona o pobytu cizinců, vycházely zejména ze závažnosti protiprávního jednání žalobce, která byla definována jeho délkou, a dále tím, že se jednalo o dvě skutkové podstaty dle § 119, žalobce pak jednal účelově s cílem co nejdéle setrvat v ČR a pracovat zde bez povolení k zaměstnání. Žalovaný též poukázal na to, že žalobce se uvedeného jednání dopustil zcela vědomě, v minulosti byl držitelem pobytového oprávnění, o svých povinnostech v oblasti pobytu cizinců tudíž věděl, nebo vědět měl. K jeho odhalení došlo až při pobytové kontrole, snažil se skrývat, jinak by Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

dále pokračoval. K námitce ohledně pomoci lidem uvedl, že žalobce masážemi neoprávněně provozoval výdělečnou činnost, neplatil daň, ani zákonné pojištění, tím nepřímo poškodil i poctivé konkurenty. Navíc nemá zdravotní pojištění. V jeho prospěch správní orgány přičetly, že po dobu správního řízení spolupracoval.

60. Soud má po zhodnocení výše uvedených skutečností za to, že uložení správního vyhoštění a doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie a smluvních států, v délce čtyř let zohledňuje všechny individuální okolnosti na straně žalobce, i okolnosti soukromého a rodinného života, nelze jej považovat za excesivní či nepřiměřené. Jedná se o opatření blížíící se horní hranici možné zákonné sazby, která činí až pět let, nicméně o vybočení z mezí správního uvážení se nejedná. Žalobce svým jednáním naplnil hned dvě skutkové podstaty podle § 119 zákona o pobytu cizinců, a to v řádu let, neučinil vůbec žádné kroky k tomu, aby svůj pobytový status vyřešil, místo toho spoléhal na to, že nebude odhalen. Dané opatření nijak nevybočuje z obvyklé praxe správních orgánů ani z rámce možné zákonné sazby, která činí až 5 let.
61. Žalobce poukazoval na rozsudek zdejšího soudu ze dne 21. 6. 2024 č.j. 4 A 21/2024-60, kde bylo správní vyhoštění uloženo na dobu tří let. Tento rozsudek, stejně tak jako napadené rozhodnutí, však byly zrušeny Nejvyšším správním soudem rozsudkem ze dne 31. 7. 2024 č.j. 2 Azs 163/2024-27. Pokud jde o rozsudek ze dne 22. 4. 2024 č.j. 4 A 9/2024-29, jednalo se v něm o naplnění jedné a navíc jiné skutkové podstaty, tj. ust. § 119 odst. 1 písm. b) bodu 9 zákona o pobytu cizinců, cizinec se dobrovolně dostavil ke správnímu orgánu. Nejedná se tak o případ skutkově srovnatelný.
62. Soud však poukazuje na jiné případy, a to nejprve týkající se pouze neoprávněného pobytu. Tedy na rozsudek ze dne 14. 3. 2018, č. j. 1 Azs 416/2017-29, kde Nejvyšší správní soud neshledal nepřiměřeným správní vyhoštění cizince v délce 1 roku za neoprávněný pobyt na území ČR v řádu několika hodin či na rozsudek ze dne 6. 3. 2019 č. j. 8 Azs 262/2018-40, ve kterém Nejvyšší správní soud akceptoval délku správního vyhoštění 1 rok za neoprávněný pobyt v délce 3 týdnů. Dále soud poukazuje např. na rozsudky zdejšího soudu ze dne 2. 1. 2024, č. j. 19 A 40/2023-33, ve kterém soud shledal přiměřenou délku správní vyhoštění 2 roky za neoprávněný pobyt v délce 5 měsíců, či ze dne 31. 7. 2023 č.j. 4 A 16/2023-16, kde bylo uloženo správní vyhoštění na dobu 2 let na základě neoprávněného pobytu o délce přes 10 měsíců, rozsudek ze dne 25. 4. 2025 č.j. 4 A 11/2025-33, kde bylo uloženo správní vyhoštění na dobu 18 měsíců za neoprávněný pobyt v délce 4 měsíců, rozsudek ze dne 22. 5. 2025 č.j. 4 A 20/2025-22, kde bylo uloženo správní vyhoštění na dobu 18 měsíců za neoprávněný pobyt v délce 17 dnů.
63. Dále soud poukazuje na případy, kde byly naplněny shodné skutkové podstaty, jako v případě žalobce. V případě řešeném v rozsudku zdejšího soudu ze dne 25. 11. 2024 č.j. 4 A 48/2024-21 se cizinec dopustil neoprávněného pobytu o délce 1 roku a 4 měsíců a pobytu bez platného cestovního dokladu o délce nejméně jednoho dne, bylo mu uloženo správní vyhoštění na dobu dvou let. V případě dle rozsudku ze dne 27. 5. 2025 č.j. 4 A 21/2025-34 se cizinka dopustila neoprávněného pobytu o délce přes devět let a pobytu bez platného cestovního dokladu o délce přes pět let, což je srovnatelné s případem žalobce, bylo jí uloženo správní vyhoštění na dobu pěti let, tedy delší, než v případě žalobce. Dále též případ řešený Krajským soudem v Praze ze dne 27. 6. 2025 č.j. 55 A 4/2025-15, kde se cizinec dopustil neoprávněného pobytu o délce 1 roku a 6 měsíců a Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

pobytu bez platného cestovního dokladu o délce 1 rok a 7 měsíců, bylo mu uloženo správní vyhoštění na dobu dvou let, či obdobný rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 29. 10. 2024 č.j. 56 A 12/2024-23.

64. Za daných okolností se tak uložená doba nejeví jako vybočující z mezí správního uvážení či ze správní praxe.
65. Dále je třeba uvést, že dle konstantní judikatury NSS rozhodnutí o správním vyhoštění nemá sankční povahu; jedná se pouze o správní opatření, kterým stát toliko vyjadřuje svůj zájem na tom, aby se dotčený cizinec na území státu nezdržoval (např. rozsudek NSS ze dne 27. 10. 2004, č. j. 5 Azs 125/2004 – 54 nebo rozsudek NSS ze dne 14. 7. 2005, č. j. 5 Azs 94/2005 – 52).
66. Na základě shora uvedeného soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
67. O náhradě nákladů řízení rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 12. září 2025

Mgr. Kateřina Peroutková v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.